Dr. Steixner Zsófia
ELTE ÁJK Római Jogi és Összehasonlító Jogtörténeti Tanszék
Témavezető: dr. Sándor István tanszékvezető egyetemi tanár

DOI: 10.55052/themis.2022.2.33.43

A vagyonkezelés „belső" korlátai érvényesülésének kérdéséről a „külső" jogviszonyokban

I. Bevezető gondolatok

A bizalom, valamint az a kezelésbe adott vagyont körbefonó jogi struktúra a vagyonkezelési konstrukciók legfontosabb építőkövei. A bizalmi vagyonkezelés, valamint a vagyonkezelő magánalapítvány magáncélra létrehozható vagyonkezelési modellek. Mindkét konstrukció megkerülhetetlen eleme a tulajdonátruházás a kezelt vagyon tekintetében. A tulajdonátruházás mozzanata a kezelt vagyon vonatkozásában meglehetősen sajátos helyzetet eredményez. A vagyonrendelést követően a vagyonrendelő és a kezelésbe adott vagyon között – a formális tulajdonjogi felfogás szerint – megszűnik a kapcsolat.[1] Azonban a tényleges jogi helyzetet megvizsgálva a kezelt vagyonon fennálló tulajdonjog és a Ptk.-ban szabályozott tulajdonjog között nem tehető egyenlőségjel. *Gass* rámutat, hogy a kezelésbe adott vagyon vonatkozásában lényegében senkit sem illet meg azon (ténylegesen) a teljes és kizárólagos hatalom *(„plena potestas")*, hiszen nincs olyan személy, aki a vagyon jogi sorsát bármikor és szabadon megváltoztathatná.[2] A kezelésbe adott vagyon jogi sorsa az alapító/bizalmi vagyonrendelő által előzetesen meghatározott elvektől és iránymutatásoktól függ. Tehát a bizalmi vagyonkezelő/vagyonkezelő alapítvány tulajdonjogból eredő jogosultságai a „belső" jogviszonyban korlátozottak.[3] A „külső" jogviszonyokban a vagyonkezelőnek a kezelt vagyonról történő rendelkezésére vagy annak megterhelésére harmadik személyek vonatkozásában kerülhet sor. A vagyonkezelőt „külső" jogviszonyokban megillető jogosultságok terjedelmét megfelelően jellemzi

[1] Sándor 2019. 127., B. Szabó – Illés – Kolozs – Menyhei – Sándor 2018. 26-27.
[2] Nueber - Gass 2019. 1.
[3] Nueber - Gass 2019. 1.

az a megközelítés, mely szerint *„a vagyonkezelő többet tehet (a külső jogviszonyban), mint amit (a belső jogviszony alapján) szabadna neki*".[4] Felmerül a kérdés, hogy a bizalmi vagyonkezelési szerződésben, illetve a vagyonkezelő magánalapítvány létesítő okiratában és befektetési szabályzatában foglalt „belső" jogviszonyban rögzített korlátozások irányadóak-e a külső jogviszonyokban is, ezáltal befolyásolhatják-e a kezelt vagyont érintő rendelkezés érvényességét. Abban az esetben, ha a vagyonrendelő által szabott korlátok „áttörhetik"[5] a belső jogviszony határait, úgy az a következő kérdés, hogy mégis ki jogosult az elidegenített vagyonrész érdekében fellépni harmadik személyekkel szemben.

II. A kezelt vagyont körülfonó jogi struktúrák rövid áttekintése

Számos álláspont lelhető fel mind a hazai, mind a külföldi jogirodalomban a vagyonkezelési konstrukciók, illetve azok tárgyát képező kezelt vagyon természetét illetően. A rendelt vagyon kezelése a bizalmi vagyonkezelés és a vagyonkezelő magánalapítvány esetén is célhoz kötött, azonban a struktúrák, amelyek a kezelt vagyont körbefonják jelentősen eltérnek egymástól.

A vagyonkezelő magánalapítvány jogi személyiséggel rendelkező, „tulajdonos nélküli", önállósított célvagyon.[6] Más jogirodalmi megközelítések *(Helmut Coing, Szladits Károly, Heinz Hübner)* alapján az önálló jogalanyiság nem a rendelt vagyont, hanem az alapítványt illeti meg.[7] Álláspontom szerint az utóbbi definíciók dogmatikai szempontból helytállóbbak, azonban jelen témával összefüggésben az első megközelítés jelentősen megkönnyítheti a kérdéskör vizsgálatát. A magáncélra létrehozott vagyonkezelő alapítvány esetén a jogalkotó összetett szervezeti struktúra létrehozását írja elő. Főszabály szerint a vagyonkezelő alapítvány kötelező szervei: az ügyvezetést ellátó kurátor vagy legalább három természetes személyből álló kuratórium, az állandó könyvvizsgáló, valamint a legalább három természetes személyből álló felügyelőbizottság.

Sándor István és szerzőtársai szerint a bizalmi vagyonkezelés a Ptk. szabályai értelmében olyan kötelmi jogi konstrukció, amelynek lényegi eleme, hogy a vagyonrendelő meghatározott vagyontárgyak tulajdonjogát

[4] Koziol – Welser/Kletecka 2014. 240.
[5] Kodek 2019. 56.
[6] Csehi 2006. 107., 109.
[7] Csehi 2006. 105.

a vagyonkezelőre ruházza át.[8] Ennek eredményeképp a vagyonkezelő a kezelt vagyon felett dologi jogi értelemben korlátlan tulajdonjogot szerez. Kiemelik azonban, hogy a vagyonkezelő tulajdonjogát a vagyonkezelési szerződésben foglalt rendelkezések és a kedvezményezett érdekei korlátozzák, azonban e korlátok jogi természetüket tekintve kötelmi jogi jellegűek.[9]

A kezelt vagyon formális jogi értelemben vett tulajdonosa a bizalmi vagyonkezelési szerződés esetén a bizalmi vagyonkezelő. A kezelt vagyon a vagyonkezelő vagyonától és az általa kezelt egyéb vagyonoktól elkülönült korlátolt felelősségű alvagyont képez. Ahogy arra *Sándor István* rámutat, az elkülönítés pusztán relatív, mivel a kezelt vagyon nem jogi személy, a vagyonrendelés eredményeképp önálló személyiséggel rendelkező új jogalany nem jön létre.[10] A bizalmi vagyonkezelési szerződés szükségképpeni aktorai a vagyonrendelő, a vagyonkezelő és a kedvezményezett.

III. A vagyonkezelés „belső" korlátainak érvényesülése harmadik személyekkel szemben

1. Bizalmi vagyonkezelés

A Ptk. által szabályozott bizalmi vagyonkezelési konstrukció esetén a kezelt vagyon tulajdonosa a vagyonkezelő, ezért megilleti valamennyi tulajdonosi jogosultság, melynek kötelmi korlátját képezik a szerződés rendelkezései, továbbá a kedvezményezett érdekei. Ezek tekintendők azon korlátoknak, amelyek főszabály szerint a „belső" jogviszonyban érvényesülnek. Amennyiben a vagyonkezelő a fenti korlátokat átlépi, úgy alapesetben a vagyonrendelő a „bizalmát" ott kell, hogy keresse, ahol hagyta, azaz a vagyonkezelőnél. Ebből következik, hogy a kezelt vagyon részére nem követelhető vissza harmadik személytől az érintett vagyontárgy. A vagyonrendelő és a kedvezményezett csupán kártérítési felelősségi alapon léphet fel a vagyonkezelővel szemben.

A Ptk. 6:318. § (3) bekezdés rögzíti azokat az esetköröket, amikor a belső jogviszonyban érvényesülő korlátok irányadóak a „külső" jogviszonyokban is, azaz amikor harmadik személyre ruház át a

[8] B. Szabó – Illés – Kolozs – Menyhei – Sándor 2018. 26-27.
[9] Uo.
[10] I. m. 227.

vagyonkezelő a kezelt vagyonhoz tartozó vagyontárgyat vagy terheli meg azt.

A kezelt vagyonra vonatkozó rendelkezési szabályok „belső" jogviszonyban érvényesülő korlátainak „áttörésére", s ezáltal azok külső jogviszonyokban való érvényesülésére, az alábbi feltételek teljesülése esetén kerülhet sor:

- a vagyonkezelő a kezelt vagyonra vonatkozó korlátokat vagy feltételeket megsértve, jogosulatlanul ruház át harmadik személyre kezelt vagyonhoz tartozó vagyontárgyat vagy azt jogosulatlanul terheli meg és
- a harmadik személy nem volt jóhiszemű vagy nem visszterhesen szerzett.

A fentiek alapján a nem jóhiszemű, valamint a nem visszterhesen jogszerző személlyel szemben visszakövetelési igény érvényesíthető, amennyiben a vagyonkezelő a kezelt vagyonról jogosulatlanul rendelkezik.[11] Nem jóhiszemű a jogszerző, aki tudja, vagy akinek az adott helyzetben általában elvárható magatartás tanúsítása esetén tudnia kell, hogy a vagyonkezelő a vagyontárgyról a vagyonkezelési szerződésben meghatározott korlátokat megszegve rendelkezik.[12]

1.1. Külföldi kitekintés

A Ptk.-ban szabályozott bizalmi vagyonkezelési szerződés jelentős hasonlóságokat mutat az angol *trust* szabályaival. A visszakövetelési igény jogi természete és terjedelme szempontjából az angol jogban „forradalminak" számít a *Foskett v. McKeown*[13] ügyben hozott bírósági döntés.

Frank L. Schäfer[14] a *Foskett v. McKeown* ügyet a következőképp foglalja össze: a vagyonkezelő *Timothy Murphy* megsértette a trustból eredő kötelezettségeit, és a kezelésébe adott vagyon (összesen: 2,6 millió £) egy részét (20.440 £) elsikkasztotta. A trustot *Paul Foskett* alapította 1988-ban. Ebben az időben *Murphynek* anyagi problémái voltak. *Murph*y 1986-ban életbiztosítási szerződést kötött, mely szerint halála esetén a biztosítási összeg a három gyermekét illeti meg. *Murphy* az éves biztosítási díjakat 1986-ban, 1987-ben és lényegében 1988-ban is saját

[11] Vékás – Gárdos 2021. Ptk. 6:318. § (3) bekezdés.
[12] Uo.
[13] Foskett v McKeown [2001] 1 AC 102.
[14] L. Schäfer 2010. 281.

anyagi forrásaiból fedezte. 1989-ben és 1990-ben azonban az esedékes biztosítási díjakat (összesen 20.440 £) a trust-vagyon részleges elsikkasztásával tudta fedezni. Miután *Murphy* öngyilkosságot követett el, a biztosító több mint 1 millió £-ot fizetett ki. Ezt követően a vagyonrendelő *Paul Foskett, Murphy* gyerekeitől követelte a kifizetett biztosítási összeg jelentős részét. Az ügy egyik központi kérdése az volt, hogy *Foskett* igényének a mértéke 20.440 £ vagy 400.000 £. Az első összeg megegyezik a trust-vagyonból elsikkasztott rész mértékével *(„equitable charge")*. A második összeg pedig a kifizetett biztosítási összeg 40%-ával. Ez a kifizetett biztosítási összeg arányos része, amely az összesen öt biztosítási díjrészletből, a két trust-vagyonból elsikkasztott biztosítási díjrészletre esik *(„proportionate share")*.

Scott Vice-Chancellor a tényállással kapcsolatosan felhívta a figyelmet arra a sajátosságra, hogy a vagyonrendelő nem a rosszhiszeműen eljáró vagyonkezelővel szemben érvényesített igényt, hanem a vagyonkezelő jóhiszemű gyermekeivel szemben, akik a trustsértés eredményeképp vagyoni előnyhöz jutottak.[15]

A *House of Lords* döntése értelmében *Foskett* a kifizetett biztosítási összeg arányos részére (400.000 £) tarthat igényt *(„proportionate share")*. A többségi álláspont magját a *Lord Millett* által megfogalmazottak adják. *Lord Millett* elsődlegesen azt a kérdést vizsgálta, hogyan teremthető meg a felperes, valamint az elsikkasztott pénz között az a kapcsolat, amely a dologi jogi visszakövetelési igényt megalapozza. Ez a kapcsolat nem magától értetődő, hiszen az elsikkasztott pénz több lépésben „csapódott" a kifizetett biztosítási összeghez. A probléma feloldása érdekében *Lord Millett* bevezette a *„following"* és a *„tracing"* fogalmát. Ez a két fogalom nem önálló igényeket jelölnek, hanem csupán eszközként szolgálnak azon vagyonelemek azonosításához, amelyek a *„law of restitution"* segítségével visszakövetelhetőek. A *„following"* (ugyan)azon vagyonelem azonosítását jelenti, amely az egyik embertől a másikhoz került, a *„tracing"* pedig a dologi jogi értelemben vett „pótlást" jelöli, azaz amikor egy („régi") vagyonelem helyébe egy másik („új") vagyonelem lép. *Lord Millett* hangsúlyozza, hogy az alperesek jóhiszeműsége az igény elbírálásakor nem irányadó szempont.[16]

A fentiek alapján *Foskett*et dologi igény illeti meg a biztosítási összeg arányos részére. Ezzel szemben a Ptk. 6:318. § (3) bekezdése szerinti visszakövetelési igény csupán kötelmi jellegű és terjedelmét tekintve is szűkebb körű, mint a *„law of restitution".*

---

[15] Foskett v McKeown [2001] 1 AC 102.
[16] L. Schäfer 2010. 281.

2. A vagyonkezelő magánalapítvány

2. 1. A képviseletről általában

A rendelt vagyon tulajdonosa a vagyonkezelő magánalapítvány. A vagyonkezelő magánalapítvány, mint célvagyon jogi személy. Tekintettel arra, hogy a jogi személy cselekvőképességgel nem rendelkezik, így törvényes képviseletét természetes személyeknek kell ellátnia.[17] A vagyonkezelő alapítványokról szóló 2019. évi XIII. törvény (Vatv.) nem tartalmaz speciális szabályokat a vagyonkezelő alapítvány képviseletére vonatkozóan, így háttérszabályként a Ptk. alkalmazandó.[18] A vagyonkezelő alapítvány képviselete a vezető tisztségviselő hatáskörébe tartozik. Az alapító okirat rendelkezése alapján a vagyonkezelő magánalapítvány vezető tisztségviselője a kurátor vagy a legalább három személyből álló kuratórium. Amennyiben a vagyonkezelő magánalapítványnál kuratórium működik, úgy a kuratórium tagjai képviseleti jogukat önállóan gyakorolhatják. A Ptk. 3:29. § (1)-(2) bekezdései diszpozitív rendelkezések, így az alapító okirat együttes képviseleti jogról is rendelkezhet.

A vagyonkezelő magánalapítvány bírósági nyilvántartásba vétellel jön létre.[19] A civil szervezetek bírósági nyilvántartásáról és az ezzel összefüggő eljárási szabályokról szóló 2011. évi CLXXXI. törvény a (Cnytv.) 86. § (1) bekezdés alapján a civil és egyéb cégnek nem minősülő szervezetek nyilvántartása és az országos névjegyzék közhiteles. A nyilvántartás adatai nyilvánosak, melyek az országos névjegyzék útján azonosítás nélkül megtekinthetőek.[20] A nyilvántartás tartalmazza a vagyonkezelő alapítvány törvényes képviselőjének vagy képviselőinek nevét. A törvényes képviselet hatályával kapcsolatban harmadik személyekkel szemben ezért a Ptk. 3:31. § megfelelően alkalmazandó. A vagyonkezelő magánalapítvány nyilvántartásba bejegyzett képviselője képviseleti jogának korlátozása és nyilatkozatának feltételhez vagy jóváhagyáshoz kötése főszabály szerint harmadik személyekkel szemben nem hatályos, kivéve, ha harmadik személy a korlátozásról vagy a feltétel bekövetkeztének vagy jóváhagyásnak szükségességéről és annak hiányáról tudott vagy tudnia kellett. Amennyiben a vagyonkezelő magánalapítvány nevében olyan képviselő jár el, aki nem került

[17] B. Szabó – Menyhei – Sándor 2021. 254.
[18] Vatv. 1.§ (2) bekezdés
[19] Ptk. 3:4. § (4) bekezdés
[20] Cnytv. 86.§ (2) bekezdés

bejegyzésre a nyilvántartásba, úgy a harmadik személyeknek minden esetben vizsgálni szükséges, hogy az adott személyt megilleti-e képviseleti jog, és ha igen, akkor milyen terjedelemben.[21]

A vagyonkezelő alapítványnál alapesetben a „belső" jogviszonyokban irányadó szabályok az alábbi feltételek teljesülése esetén érvényesülhetnek a harmadik személyekkel szembeni, „külső" jogviszonyokban, ha a szervezet nevében olyan képviselő jár el, aki a nyilvántartásba be van jegyezve:

- a vagyonkezelő magánalapítvány képviselőjének képviseleti joga korlátozott vagy nyilatkozata feltételhez vagy jóváhagyáshoz kötött és
- a harmadik személy a fenti korlátozásról vagy a feltétel bekövetkeztének vagy jóváhagyásnak szükségességéről és annak hiányáról tudott vagy tudnia kellett volna.

A fent vázolt esetben a jognyilatkozatot tevő törvényes képviselő rendelkezik ugyan a vagyonkezelő magánalapítvány képviseleti jogával, azonban ez az általa megtett nyilatkozatra (a belső jogviszony alapján fennálló korlátozás miatt) nem terjed ki, és erről a vele kapcsolatba lépő harmadik személy is tudott vagy tudnia kellett volna. Ebben az esetben a nyilvántartásba bejegyzett képviselő álképviselőként jár el, így a korlátozás harmadik személlyel szemben hatályosul. A törvényes képviselő, mint álképviselő által tett jognyilatkozat jogi sorsának megítélésekor a Ptk. 6:14. § irányadó.[22] Az álképviselő jognyilatkozatának sorsát az határozza meg, hogy azt a vagyonkezelő magánalapítvány mint képviselt jóváhagyja-e.[23] Amennyiben a jognyilatkozatot a képviselt jóváhagyja, a jognyilatkozatot úgy kell tekinteni, mintha azt a képviselő tette volna, a nyilatkozat köti tehát a képviseltet.[24] Ha a képviselt a nyilatkozatot nem hagyja jóvá, úgy a bírói gyakorlat alapján az álképviselő által megtett nyilatkozatot létre nem jöttnek kell tekinteni. A képviselt és a korlátozást ismerő harmadik személy között – konszenzus hiányában – nem jön létre szerződés, mivel a képviselt oldalán a szerződő fél nyilatkozata teljes egészében hiányzik.[25] A nemlétező szerződéssel kapcsolatos elszámolás tekintetében a jogalap nélküli gazdagodás és a jogalap nélküli birtoklás szabályait kell megfelelően alkalmazni.[26]

---

[21] Wellmann 2021. Ptk. 3:31. §.
[22] Wellmann 2021. Ptk. 6:14. §.
[23] Uo.
[24] Uo.
[25] Uo.
[26] Uo.

A jognyilatkozat jóváhagyására kizárólag a vagyonkezelő magánalapítvány, pontosabban annak kuratóriuma jogosult. Az alapítót és kedvezményezetteket, sőt az alapítványi vagyonellenőrt és felügyelőbizottságot sem illeti meg az a jog, hogy az érintett vagyonelemet visszakövetelje.

Abban az esetben, ha a képviselt és a képviselő között érdekellentét van, a képviselő által tett jognyilatkozatot a képviselt megtámadhatja.[27]

2.2 Külföldi kitekintés

Az osztrák Oberste Gerichtshof (OGH) a 6 Ob 35/19v számú ügyben azt vizsgálta, hogy a belső jogviszonyban érvényesülő korlátozások milyen feltételek esetén érvényesülhetnek harmadik személyekkel szembeni (külső) jogviszonyokban is.

A tényállás szerint az egyik kuratóriumi tag úgy kötött meg a magánalapítvány *(Privatstiftung)* képviseletében egy jogügyletet, hogy erre nem jogosította fel kuratóriumi határozat.

Arnold[28] hangsúlyozza, hogy minden egyes szabályszerű képviseleti aktus alapja egy belső jogviszonyban hozott ügyviteli döntés *(Geschäftsführungshandlung)*. Ez alól az alapvetés alól kivételt képez egyfelől, amikor a kuratórium saját tagjai közül feljogosít valakit arra, hogy ügyek bizonyos csoportját önállóan bonyolítsa le [PSG 17.§ (3) bekezdés]. Ebben az esetben ez a jogosultság nemcsak az ügyleti döntés meghozatalára, hanem a képviseletre is kiterjed. További kivételt jelent az az esetkör, amikor a *Privatstiftung* érdekeinek védelme, károsodástól való megóvása azonnali intézkedést igényel *(Gefahr in Verzug)*. Ilyen esetben az osztrák joggyakorlat alapján arra is lehetőség van, hogy a képviselő a kuratórium által adott utasítástól akár el is térjen.[29]

Az OGH előkérdésként azt vizsgálta, hogy kell-e egyáltalán kuratóriumi döntés a jogügylet megkötéséhez. A bíróság arra a következtetésre jutott, hogy szükséges kuratóriumi döntés, azonban azt a problémakört külön kell vizsgálni, hogy a kuratóriumi döntés hiánya milyen joghatással járhat a külső jogviszonyban.

Az osztrák szabályozás és joggyakorlat alapján a „belső" korlátok érvényesülésének lehetőségét a külső jogviszonyokban az alapján kell

[27] Ptk. 6:13. §
[28] Arnold 2013 § 17 Rz 27.
[29] Kodek 2019. 57.

megítélni, hogy a harmadik személy „védelemre” szorul-e. Azaz a jóhiszemű harmadik személy védelmének indokoltsága és a *Privatstiftung*, mint az „ügy urának” privátautonómiája kerül a mérleg két oldalára. A magyar szabályozáshoz hasonlóan, így az a tény, hogy a külső jogviszonyban tett jognyilatkozatot nem fedik le a képviselőt a belső jogviszony alapján megillető jogosultságok, az általa tett jognyilatkozat érvényességét főszabály szerint nem érinti. Az osztrák bírói gyakorlat és jogirodalmi álláspontok alapján nem szorul védelemre az a harmadik személy, aki a belső jogviszonyban érvényesülő korlátozásról tudomással bírt vagy a korlátozások megszegése evidens volt számára.[30]

A konkrét ügyben a bíróság megállapította, hogy a szerződő fél a belső jogviszonyból eredő hibáról pozitív tudomással bírt, ezért a részére fizetett díj visszakövetelhető.

IV. Zárógondolatok

A vagyonkezelési konstrukciók alkalmasak vagyonvédelmi funkció betöltésére, mivel a vagyonrendelő jogi értelemben nem tulajdonosa a kezelésbe adott vagyonnak, alapesetben hitelezői ezért nem is férhetnek hozzá. A jogirodalom a vagyonvédelmi funkciót elsődlegesen a vagyonrendelő hitelezőivel szemben vizsgálja. Ezzel szemben az a kérdéskör, hogy a kezelt vagyon milyen módon élvezhet védelmet a vagyonkezelők jogsértő eljárásával szemben kevésbé hangsúlyos. A bizalmi vagyonkezelő és a vagyonkezelő magánalapítvány kurátora/ kuratóriuma harmadik személyekkel szembeni eljárása során köteles a „belső” jogviszonyban meghatározottak szerint eljárni. Főszabály szerint azonban a „belső” jogviszonyból eredő kötelezettség megszegése nem vezet a bizalmi vagyonkezelő, illetve a vagyonkezelő magánalapítvány nevében eljáró képviselő által harmadik személlyel szemben tett jognyilatkozat hatálytalanságához. A belső jogviszonyban fennálló korlátozások külső jogviszonyba történő „áttörésének” alapvető feltétele a harmadik személy jóhiszeműségének hiánya. A kezelt vagyon nem jóhiszemű vagy nem visszterhesen szerző személyekkel szemben a bizalmi vagyonkezelés esetén magasabb szintű védelmet élvez, mivel ebben az esetben a kedvezményezettet és a vagyonrendelőt a kezelt vagyon javára visszakövetelési jog illeti meg azzal a vagyontárggyal kapcsolatban, amelyről a vagyonkezelő jogsértő módon rendelkezett vagy terhelt meg. A vagyonkezelő magánalapítvány alapítóját és

[30] Kodek 2019. 57.

vagyonrendelőjét nem illeti meg a Ptk. 6:318. § (3) bekezdéshez hasonló visszakövetelési igény a vagyonkezelő magánalapítvány vagyona számára.

Felhasznált irodalom

Nikolaus Arnold: *Privatstiftungsgesetz – Kommentar.* LexisNexis 2022.

B. Szabó Gábor – Illés István – Kolozs Borbála – Menyhei Ákos –Sándor István: *A bizalmi vagyonkezelés.* HVG-ORAC, Budapest 2018.

B. Szabó Gábor – Menyhei Ákos – Sándor István: *Az Alapítvány: Történeti, tipológiai, működési, adózási és vagyonkezelési omnibus.* HVG-ORAC, Budapest 2021.

Csehi Zoltán: *A magánjogi alapítvány.* Gondolat Kiadó, Budapest, 2006.

Matthias Gass – Michael Nueber (szerk.): *Konfliktlösung in Privatstiftungen.* Verlag Österreich, Wien 2019. DOI: https://doi.org/10.33196/9783704674692

Georg Kodek: Zur Vertretung der Privatstiftung – zwei Entscheidungen aus Österreich und Liechtenstein. *PSR* 2019/15.

Helmut Koziol – Rudolf Welser/Andreas Kletecka: *Grundriss des bürgerlichen Rechts, Band I: Allgemeiner Teil. Sachenrecht, Familienrecht.* MANZ, Wien, 2014.

Sándor István: *A vagyonvédelem jogi eszközeinek legújabb nemzetközi tendenciái – Az angolszász trust és annak más jogrendszerekben kialakított megfelelőinek áttekintése, e jogi konstrukciók vagyonvédelmi jellegének elemzése.* HVG-ORAC, Budapest 2019.

Frank L. Schäfer: Die Vindikation im englischen Privatrecht. Zehn Jahre Foskett v. McKeown. *StudZR* 2/2010.

Vékás Lajos – Gárdos Péter (szerk.): *Nagykommentár a Polgári Törvénykönyvhöz.* Wolters Kluwer, Budapest 2021.

Wellmann György (szerk.): Polgári jog I-IV. – *Kommentár a gyakorlat számára (a 2013. évi V. törvény, a Ptk. kommentárja)*. HVG-ORAC, Budapest 2021.

***

The legal effects of the internal limitations of asset management vis-à-vis third parties

Summary

The Hungarian private foundation and trust are important tools for asset protection. The Hungarian private foundation is a legal person without owners. It is governed and legally represented by the board of directors. A trust is a vehicle through which property is legally held by a trustee for the benefit of others. The assets of the private foundation and the trust, from a legal point of view, no longer part of the property of the founder and the settlor. Acts done by the board of directors/ trustee shall be binding the private foundation/ "trust property". Acts done by the board of directors of the private foundation/ the trustee shall be binding upon the "assets". The topic and the aim of this study is to show, whether and under what conditions the limits on the power of the board of directors of the private foundation/trustee arising under the statue/ trust instrument may be relied on as against third parties.